

Поліусъ. Наистина ты ли си сжщыйтъ онзи Велизарій, който и сега пакъ ни давашъ таквызъ добры наставленія?

Велизарій. Ами отъ кого чакате това — отъ слугытъ на ничтожността ли?

Тиберій. Каква неблагодарность и каквъ срамъ за насъ! потомцытъ на истина нѣма да го повѣрватъ.

Велизарій. То е право, но азъ не са боѣжъ отъ туй злощастіе. Защото вынѣгы бѣхъ готовъ да умрѣ за отечеството си, за туй слѣпота или смъртъ ма достигнало, сѣ едно е за мене. Богъ ми е свидѣтель, че когато посвѣтихъ себе си на отечеството, азъ не си извадихъ очитѣ. Цѣната на добродѣтелята за мене е по-голѣма отъ свѣтлината, и неприятелитѣ ми неможътъ да ми я отнемѣтъ. Отецеството или царството наистинѣ може да забрави моитѣ услуги, но не и потомцытъ, или ако гы и тѣ забравятъ, стига азъ да гы помнѣж, и сѣмъ до-воленъ.

Тиберій. Какво впечатлѣніе прави рѣ сърцето ми твойтъ примѣръ — никога нѣма да го забравѣжъ. — О! Старче! О татко мой! помнишь ли Тиберія? туй сѣмъ азъ наколѣнѣ прѣдъ тебе (колѣнничи на едно колѣно).

Велизарій. Кой? Тиберій! Ты ли си, мой добрый пріятелю? Ела да та пригѣрнѣж (и го напипва да го исправи).

Тиберій (правъ). Ахъ неможъ ти исказа колко ма наскърбява твоята злочестина! Гласътъ ми са прекъсва и устата ми немѣжтъ (плачи и си трий очитѣ).

Велизарій (съ рѣка на рамото му). Любезный юноше! бѣди сѣкога вѣренъ на священната добродѣтезъ, защото тя само не ны оставя никогда.

Тиберій (умиренъ). Помнишь ли, че ми са вре-